

*Майка.* Но — слава Богу — той — сынъ ми още не е съвсѣмъ испадналъ.

*Марія.* (Като си въздъхна) о! Дано не е истина това що казвашъ!

*Майка.* Господъ му помогна, та спечели много, па ако ся е и изгубило нѣщичко, но кафе-то и закуска-та на едниъ майкѣ нетрѣбва да ся загубѣтъ. Азъ познавамъ Стефана; той не ще да е заборавилъ, че азъ съмъ го отхранила и отгледала. Кога-то го родихъ сама си го доихъ безъ да зимамъ доилкя. За това знаѣ, че той бы прѣдпочелъ да си даде залъга отъ уста-та, нежели да остави старѣ-тъ си слѣпѣ майкѣ оскудна.

*Марія.* Така е, Мале, и той това прави.

*Майка.* Е, кога е така Маріе, ты сега това, дѣто ми правишь, ще ти го върща на старины сынъ ти Иванчо.

*Марія.* Недѣй казва така, мале, — вый още не можете да повѣрвате — че азъ — че мое-то небрѣженіе. —

*Майка.* Не, не, — не могѣ да слушамъ.

*Марія.* (въ себе) ахъ! ты незнаешъ че съмъ работила цѣла нощъ.

## II. ЯВЛЕНІЕ.

Иванчо и прѣдишни-тъ.

*Иванчо.* Майчице! врѣме ли е вече?

*Марія.* Сега, сынокъ, сега веднѣга.

*Иванчо.* (повѣрено и полегичка) Да ви кажѣ ли нѣщичко мале? — много съмъ гладенъ.

*Марія.* (съ насльзены очи) сега, сынокъ, ей сега — почекай още малко до катъ ся завърне Ката.